

Evighetsmaskinen

När Inge Person kom hem från jobbet den dagen, en måndag i mitten av november, och satte nyckeln i ytterdörrens lås, passade den inte alls – han fick inte ens in den i kolven. Vad kunde detta bero på? Hade någon bytt ut det under dagen, hans fru, kanske? Eller polisen? Eller hade han hamnat i en parallell dimension…

Tankarna malde på. Var han kanske död och allt omkring honom var bara en illusion, skapad av hans minne, en lite bristfällig kopia av den vanliga verkligheten… En bild kanske, något att tolka symboliskt… Därför försökte han tänka att nyckeln skulle passa, försökte verkligen tänka sig det, försökte föreställa sig hur det skulle kännas när nyckeln passade, hur det skulle vara att få in den i kolven, mitt i låskistan, mitt i det pockande nyckelhålet. Men dessa manövrer förändrade på intet sätt hans situation: fortfarande stod han där med nyckeln i hand utan att få in den. Han drog slutsatsen att han sannolikt inte var död – annars skulle han kunnat påverka de yttre förhållandena med sin tankekraft. Kanske drömde han bara.

Plötsligt lägger herr Person märke till ett krafsande ljud, som av en penna mot ett papper, blå kulspetsfärg mot off-white bakgrund, blå linjer. En insikt slog klorna i honom med förfärande klarhet.

Vad skulle herr Person göra? Skulle han erkänna? Var tiden inne att berätta för världen vem han egentligen var? Så insåg han varför han inte lyckats få in nyckeln i låset och varför han hörde ett ständigt krafsande ljud. Allt detta var ju bestämt av författaren, han som skrev om honom, om Inge Person. Ljudet härrörde från hans pennas mångskiftande rörelser med kulspetsen över det vita papperets blå linjer.

Inge Person undrade i sitt stilla sinne vad den där författaren, om han nu var en verklig sådan, skulle ha i beredskap åt honom. Var han en känd författare? Hade han god fantasi? Skulle det komma ett UFO och hämta honom nu, när han misslyckats med det banala konststycket att öppna sin ytterdörr?

Så stod Inge Person där i spänd förväntan och lyssnade till kulspetspennans frenetiska krafsande. Då gick det plötsligt upp för honom att den här skrivande strunten egentligen inte alls var intresserad av honom, Inge Person, utan när som helst skulle kunna sluta skriva om honom. Det var bara en fråga om tid. Inge blev därvid en smula upprörd och tänkte en massa elaka och negativa tankar om den där skribenten, som då blev arg, slutade skriva om honom och helt enkelt rev sönder papperet med den spretiga handstilen och gick för att göra något annat, något helt annat.

Nej, fastslog skribenten sedan han kastat papperet i papperskorgen, det var inget bra uppslag att skriva om en nyckel som plötsligt inte passade – om det nu var lås det egentligen hade handlat om. Inte lätt att veta ens för honom. Kanske hade det i stället handlat om att växa förbi varandra. Det var ingenting han behövde ta ställning till nu. Märkligt, tänkte skribenten då. Fastän han rivit sönder papperet med nyckelhistorien och Inge Person, hade han en gnagande känsla av att den knäppa historien fortsatte. Ja, om

vår skribent lyssnade intensivt kunde han höra en pennas hysteriska krafsande mot ett papper. Detta tyckte skribenten var ytterst anmärkningsvärt. Fanns det alltså ytterligare en nivå, där en annan författare eller simpel skrivarkludd satt och skrev om honom? Det kunde inte bara vara sant! Så utomordentligt meningslöst! Det vore både krystat och absurt! Vem skulle vilja läsa en sådan berättelse? Det handlade ju bara om att koka soppa på en rostig gammal spik! Själv brukade han inte göra så, för han hade för det mesta goda idéer. Berättelsen han nyss rivit sönder var ett undantag. Författaren som i sin tur skrev om honom måste helt enkelt lida av idétorra.

Skribenten skrattade tyst för sig själv. Förvisso var han själv ingen lysande skribent, men den som krafsade ned berättelsen om honom måste vara en verklig nolla. Men i en digital värld är dessa lika nödvändiga som ettorna.

Plötsligt fick han för sig att någon spionerade på honom. Fanns det ytterligare en aktör eller observatör någonstans i detta trista spel? Det fanns bara en han kunde tänka sig i ytterligare en roll, nämligen läsaren. Då fanns det trots allt någon som orkade ta sig igenom denna berättelse, tänkte han, berättelsen där han själv var en viktig person. Kanske det trots allt var en läsvärd historia han var med i.

Var det inte så att allt detta handlade om texten och dess treenighet av skribent, text och läsare… Dock verkade dessa tre på ett märkligt sätt mötas i texten, ty dels kunde han höra författarens penna, dels ana en läsares voyeuristiska närvaro. De hithörande aktiviteterna kunde emellertid inte utspelas samtidigt, då ju skrivandet måste pågå före läsandet. Ändå anade han dessa aktiviteter simultant.

Vår skribent av första ordningen insåg då vad som hade hänt: Han hade uppnått tidlöshet och upplevde därmed alla tider samtidigt. Det han själv hade skrivit hade han förvisso rivit sönder och kastat men den text han själv var en del av skulle av allt att döma sparas. Han kunde känna sig nöjd, inbäddad som han var i textens evinnerliga stillhet, dess orörlighet, dess evighet.

Så insåg han med ett känsla av saknad att han snart skulle förlora en del av den tänkta treenigheten, pennans krafsande, när alltså författaren var klar, men då skulle korrekturläsande, rättning, bearbetning och ordbehandling framför datorn ta vid. Det såg han verkligen fram emot och undrade samtidigt vilka förändringar som skulle ske på vägen till den färdiga texten. Sedan detta mål uppnåts skulle allt bara handla om honom, textens hjälte, och läsaren samt deras inbördes relation. Han kände läsarens närvaro allt tydligare, varför han förstod att pennkrafsandet snart skulle upphöra. Sedan skulle bearbetningen ske, antagligen först i skrivblocket och därefter i datorns ordbehandlingsprogram, långt senare av allt att döma, då alla vet att texter behöver vila. Den vilan såg han fram emot. Då skulle han ta igen sig i väntan på det verkliga, ultimativa mötet med läsaren, som han nu bara anade. Sedan hoppades han att texten skulle läggas ut på poeter.se där han själv brukade lägga ut en del av sina texter.

Nu var pennkrafsandet över. Vår hjälte hoppades att den färdiga, ordbehandlade texten, när den nått pappersnivån, skulle möta många läsare. De första läsarnas nyfikna blickar kunde han nästan redan ana när de klickat på länken nedan för att komma åt texten och läsa den:

<http://www.poeter.se/viewText.php?textId=1185629>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten